

אסתר רוזנפלד

בְּשִׁמוֹרָה לַיָּד הַגְּדֹר

יום חרף לאחר סערה,
שמש בוגדנית, בסחרור אור וצל,
מעל צלקות האדמה.

באפק

עננים דוהרים מעל עיר חורשת מלחמה.

שם משחיר הרקיע ומשחיר הים,

שם בלהט אש משחיר גם הדם.

בשמורה פלגיות מרכינות ראשיהן

כאידיוגרמה לדם בנינו.

רוח חרישי ממאן להנחם,

אולי אני הבוכה.

איני יכולה לעלו לפריחה,

כמו הילדה שהיא הטובעת

באדם פלגיות.

על המצב

כתבי משהו אחר

הוא אמר.

איני יכולה לכתוב שיר אחר

כשהעולם בוכה

על ליל דמים בפריו

דגל ה"טריקולור" המכתם בדם

הורד לחצי התרן

שירת המרסיזו בכפרות

הרעידה לבבות

גם את שלנו.

פה נרצחים יום יום בשקט

את הקינה שלנו לא שומעים

לנו אין המנון מלחמה

רוחות פורסות כנפים מכות בעצים

גשמים יורים על גגות אדמים

ודמי העינים כמפלי מים

זולגים משערי שמים

שוטפים את הדם בדרךכים.

רוכב. ציור – הדסה גורוהובסקי